

Budućnost za Ameriku i 18. srpnja 2020. – Broj tri

Blagoslovljene su oči koje vide i uši koje čuju

Jeff Pippenger

2023-08-25

Linije reformnih pokreta ključ su za razumijevanje „sedam gromova” iz Otkrivenja deset. „Sedam gromova” predstavljaju povijest osnaživanja poruke prvoga anđela od 11. kolovoza 1840. do Velikoga razočaranja 22. listopada 1844. Deseto poglavlje pruža tri unutarnja svjedoka unutar samoga poglavlja kao potporu tom razumijevanju.

„Adventni pokret od 1840. do 1844. bio je veličanstveno očitovanje Božje sile; poruka prvoga anđela bila je odnesena do svake misionarske postaje u svijetu, a u nekim je zemljama vladalo najveće vjersko zanimanje kakvo je u ijednoj zemlji viđeno od Reformacije šesnaestoga stoljeća; no sve će to nadmašiti silni pokret pod posljednjim upozorenjem trećega anđela.“
Velika borba, 611.

Poruka prvoga anđela bila je nošena svijetu od 1840. godine nadalje. Uriah Smith izražava pionirsko razumijevanje, u skladu sa Sestrom White. Smith prepoznaje da je prvi anđeo stigao 1798. godine i pokazuje da je upravo prvi anđeo sišao 1840. godine. Smith i pioniri jednostavno nisu uočili razliku između dolaska poruke i njezina osnaženja. Smith jasno izjavljuje da je, kada je anđeo iz Otkrivenja deset postavio jednu nogu na more, a jednu na zemlju, to označilo poruku koja se nosi svijetu.

„Stoga je 1798. godine prestalo ograničenje protiv navješćivanja da je dan Kristov blizu; 1798. godine započelo je vrijeme svršetka i pečat je bio skinut s male knjige. Od toga je razdoblja, dakle, anđeo iz Otkrivenja 14 izašao navješćujući da je došao čas Božjega suda; a isto tako od toga vremena anđeo iz 10. poglavlja zauzeo je svoj položaj na moru i na zemlji te se zakleo da vremena više neće biti. O njihovu istovjetnosti ne može biti nikakve sumnje; i svi argumenti koji služe za određivanje položaja jednoga, jednako su djelotvorni i u slučaju drugoga. Ovdje ne trebamo ulaziti ni u kakvo dokazivanje kako bismo pokazali da sadašnji naraštaj svjedoči ispunjenju tih dvaju proročanstava. U propovijedanju o adventu, osobito od 1840. do 1844., započelo je njihovo potpuno i pojedinostima obilježeno ispunjenje. Položaj toga anđela, s jednom nogom na moru, a drugom na zemlji, označuje širok opseg njegova navješćaja po moru i po zemlji. Da je ta poruka bila namijenjena samo jednoj zemlji, bilo bi dostatno da anđeo zauzme svoj položaj samo na kopnu. Ali on ima jednu nogu na moru, iz čega možemo zaključiti da će njegova poruka prijeći ocean i proširiti se na razne narode i dijelove zemaljske kugle; a taj se zaključak dodatno potvrđuje činjenicom da je gore spomenuto adventno navješćivanje doista stiglo do svake misionarske postaje u svijetu. Više o tome pod 14. poglavljem.” Uriah Smith, Misli o Danielu i Otkrivenju, 521.

Stoga prvi redak desetoga poglavlja označava 11. kolovoza 1840., jer je u to vrijeme predviđeni kraj osmanske prevlasti nastupio u skladu s proročanstvom u Otkrivenju 9. Sestra White kaže:

„Godine 1840. još jedno znamenito ispunjenje proročanstva pobudilo je široko zanimanje. Dvije godine prije toga Josiah Litch, jedan od vodećih propovjednika koji su naviještali drugi dolazak, objavio je tumačenje Otkrivenja 9, predviđajući pad Osmanskoga Carstva. Prema njegovim izračunima, ta je sila trebala biti oborena... 11. kolovoza 1840., kada se može očekivati da će osmanska vlast u Carigradu biti slomljena. I vjerujem da će se pokazati da je tako.”

„Upravo u vrijeme koje je bilo naznačeno, Turska je, preko svojih poslanika, prihvatila zaštitu savezničkih sila Europe te se tako stavila pod nadzor kršćanskih naroda. Taj je događaj točno ispunio proročanstvo. Kad je to postalo poznato, mnoštva su se uvjerila u ispravnost načela proročkog tumačenja koje su prihvatili Miller i njegovi suradnici, te je adventnom pokretu dan čudesan poticaj. Ljudi od znanja i ugleda pridružili su se Milleru, kako u propovijedanju tako i u objavljivanju njegovih gledišta, i od 1840. do 1844. djelo se naglo širilo.” The Great Controversy, 334, 335.

Prvi redak desetoga poglavlja odnosi se na 1840. godinu, a u desetom retku vidimo Ivana kako gorko biva razočaran 22. listopada 1844. Ivan je predstavljao one koji su poruku male knjige odnijeli svijetu, samo da bi pretrpjeli gorko razočaranje 22. listopada 1844. Prvi do deseti redak predstavljaju povijest od 1840. do 1844. godine. To je jedno unutarnje svjedočanstvo unutar desetoga poglavlja.

Drugi svjedok jest Ivan, koji jede knjižicu, i ona mu je slatka u ustima, što predstavlja njegovo prihvaćanje poruke od 11. kolovoza 1840., a zatim mu je postala gorka u želucu pri Velikom razočaranju 22. listopada 1844.

I uzeh knjižicu iz ruke anđelove i pojedoh je; i bijaše u mojim ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi postade gorka. Otkrivenje 10,10.

Deseti redak predstavlja samu povijest od 1840. do 1844. u jednom retku. To je drugo unutarnje svjedočanstvo unutar toga poglavlja da „sedam gromova” predstavljaju tu povijest. Sestra White već je utvrdila da „sedam gromova” predstavljaju prikaz događaja koji su se zbili pod porukama prvoga i drugoga anđela. Poruka drugoga anđela završila je pri Velikom razočaranju, stoga „sedam gromova” predstavljaju upravo tu istu povijest. Tri unutarnja svjedočanstva podupiru istinu da je povijest od 11. kolovoza 1840. do Velikoga razočaranja 22. listopada 1844. proročka povijest koja se naglašava u desetom poglavlju Otkrivenja.

Zatim se u posljednjem retku, u skladu s istinom povezanom sa „sedam gromova“, daje nalog za iznošenje poruke te da se sama ta povijest mora ponoviti.

I reče mi: „Trebalo ti opet prorokovati pred mnogim pucima, i narodima, i jezicima, i kraljevima.” Otkrivenje 10,11.

Sedam gromova prepoznaju da će početak adventizma, koji je započeo kada je poruka zapečaćena do „vremena svršetka” bila osnažena, predočiti svršetak adventizma kada će poruka koja je bila odpečaćena 1989. godine biti osnažena silaskom, ne anđela iz Otkrivenja deset, nego anđela koji silazi iz Otkrivenja osamnaest. Anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao je 11. rujna 2001., a mi se

sada približavamo završetku povijesnog ponavljanja razdoblja od 1840. do 1844. godine.

Ova zapažanja o desetom poglavlju već su godinama javno dostupna. Ono što sve donedavno nije bilo prepoznato jest da se unutar te svete povijesti nalazi još jedna sveta povijest, u nju utkana. Tu će povijest prepoznati samo oni koji prihvaćaju načelo Alfe i Omege, koje poistovjećuje svršetak neke stvari s njezinim početkom. Utkana povijest unutar svete povijesti započinje razočaranjem, a završava Velikim razočaranjem. Povijest od 1843. do 1844. posebna je vremenska crta povijesti, unutar, ali ipak različita od povijesti od 1840. do 1844. Sestra White i Krist oboje se obraćaju toj vremenskoj crti povijesti.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. treba sada učiniti snažnima, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje uporište. Poruke trebaju ići svim crkvama.”

„Krist je rekao: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matt. 13:16, 17]. Blago očima koje su vidjele ono što je bilo viđeno 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti učinjeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjoj odredbi biti dana poruka koja će prerasti u silan poklič. Tada će Daniel stajati na svojem mjestu da dâ svoje svjedočanstvo.” Manuscript Releases, sv. 21, 437.

„Proroci i pravednici željeli su vidjeti ono“ što je „viđeno 1843. i 1844. godine“. Isus se na tu svetu povijest osvrnuo u dvama evanđeljima, ali je svaki spomen bio u drukčijem kontekstu.

I govoraše im mnogo toga u prispodobama, govoreći: Evo, sijač iziđe sijati. I dok je sijao, neko sjeme pade uz put, i dođoše ptice te ga pozobaše. Neko opet pade na kamenita mjesta, gdje nije imalo mnogo zemlje; i odmah niknu, jer nije imalo duboke zemlje. A kad sunce ograna, bijaše sprženo; i jer nije imalo korijena, usahnu. A neko pade među trnje; i trnje uzraste te ga zaguši. A drugo pade na dobru zemlju i donese plod: jedno stotruk, drugo šezdesetotruk, a drugo tridesetotruk. Tko ima uši da čuje, neka čuje. I pristupiše učenici te mu rekoše: Zašto im govoriš u prispodobama? On im odgovori i reče: Zato što je vama dano znati tajne kraljevstva nebeskoga, a njima nije dano. Jer tko ima, tomu će se dati, i imat će u izobilju; a tko nema, od njega će se uzeti i ono što ima. Zato im govorim u prispodobama: jer gledajući ne vide, i slušajući ne čuju, niti razumiju. I na njima se ispunja proročanstvo Izaijino, koje govori: Slušat ćete, a nećete razumjeti; i gledat ćete, a nećete opaziti. Jer je otvrdnulo srce ovoga naroda, i ušima teško čuju, i oči svoje zatvoriše; da kada ne bi očima vidjeli, i ušima čuli, i srcem razumjeli, i obratili se, pa da ih iscijelim. A blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi vidite, i ne vidješe; i čuti što vi čujete, i ne čuše. Matej 13,3–17.

Isus u Mateju, govoreći o učinku Božje Riječi i pozivajući ljude da „čuju“, utvrđuje da su Laodicejci koji odbacuju poruku koju su proroci željeli vidjeti, bili predloženi u šestom poglavlju Izaije. Future for America je opetovano izlagao Izaiju 6 u kontekstu 11. rujna 2001., jer je

napadom islama toga datuma silni anđeo iz Otkrivenja osamnaest sišao i obasjao zemlju svojom slavom. Svi se proroci međusobno slažu, a u trećem retku Izaije 6 nalazimo izravno upućivanje upravo na toga anđela.

One godine kad umrije kralj Uzija vidjeh i Gospodina gdje sjedi na prijestolju, visoku i uzvišenu, a skute njegove haljine ispunjavahu hram. Iznad njega stajahu serafini: svaki je imao šest krila; dvama je pokrivaio lice svoje, dvama je pokrivaio noge svoje, a dvama je letio. I vikaše jedan drugomu govoreći: Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama: sva je zemlja puna slave njegove. Izaija 6:1–3.

Zemlja se rasvjetljuje njegovom slavom kada siđe anđeo iz Otkrivenja osamnaest, a Izaija nam pruža još jedan važan ključ kada nas obavještava da se njegovo viđenje svetišta zbilo one godine kada je umro kralj Uzija. Kralj Uzija pokušao je obavljati djelo svećenika u hramu. Osamdeset svećenika i veliki svećenik opirali su mu se da to učini sve dok ga Gospod nije udario gubom na čelu. Primio je žig zvijeri zato što je pokušao sjediniti svoju državnu vlast s crkvenom vlašću. Nije odmah umro; bio je uklonjen s prijestolja i zamijenjen, te je tijekom određenog vremena naposljetku umro 11. rujna 2001. Adventistička crkva postupno umire kao što je umirala i židovska crkva u Kristovo vrijeme. No 11. rujna 2001. adventizam, koji je već bio odbacio poruku posljednjih šest redaka Daniela jedanaest, došao je svome kraju kao protestantski rog Sjedinjenih Država, a oni koje predstavlja Izaija tada su bili pozvani ponijeti poruku koju predstavlja prvi glas iz Otkrivenja osamnaest.

I svećenik Azarija uđe za njim, i s njim osamdeset svećenika Gospodnjih, hrabrih ljudi. I usprotiviše se kralju Uziji te mu rekoše: „Nije tvoje, Uzija, da prinosiš kad Gospodu, nego svećenikâ, sinova Aronovih, koji su posvećeni da prinose kad. Izađi iz Svetišta, jer si sagriješio; i to ti neće biti na čast pred Gospodinom Bogom.” Tada se Uzija razgnjevi, a u ruci je imao kadionicu da prinosi kad; i dok se gnjevio na svećenike, guba mu izbi na čelu pred svećenicima u domu Gospodnjem, kod žrtvenika kadnoga. I poglavar svećenički Azarija i svi svećenici pogledaše ga, i gle, bijaše gubav na čelu; i istjeraše ga odande, a i sam požuri izići, jer ga je Gospod udario. I kralj Uzija ostade gubav do dana svoje smrti, i prebivao je u odijeljenoj kući, jer bijaše gubav; budući da je bio isključen iz doma Gospodnjega. A njegov sin Jotam bijaše nad kraljevskim domom, upravljajući narodom zemlje. 2 Ljetopisa 26,17–21.

Važno je prepoznati da je protestantski rog uklonjen iz Crkve adventista sedmoga dana 11. rujna 2001., jer postoje tri glavna elementa otpeaćenja poruke Otkrivenja u posljednjim danima. Jedan je usporedna povijest roga republikanizma i roga protestantizma. Drugi element koji se mora prepoznati jest značenje sedam crkava, a dakako treći su „sedam gromova“. Sva tri proročka elementa sačinjavaju poruku koja se otpećačuje, i nužno je prepoznati da je, upravo kao što je židovska crkva bila zaobiđena u Kristovo vrijeme, adventizam zaobiđen u „posljednjim danima“.

Izaija se dragovoljno javlja da odnese poruku Božjem nevjernom izabranom narodu u svojem povijesnom razdoblju, a Isus se služi istim riječima kako bi se obratio istoj situaciji u svojem povijesnom razdoblju. Savezni izabrani narod biva mimoiden, i oni odbijaju „čuti“ i biti iscijeljeni.

I reče: Idi i reci tomu narodu: Doista ćete slušati, ali nećete razumjeti; i doista ćete gledati, ali nećete opaziti. Učini srce ovoga naroda pretilim, i uši njihove otežalima, i zatvori oči njihove; da ne vide očima svojim, i ne čuju ušima svojim, i ne razumiju srcem svojim, i ne obrate se, i ne budu iscijeljeni. Izaija 6:9, 10.

Djelo kojega se Izaija prihvaća isto je ono djelo kojega su se prihvatili Ivan i Ezekiel kada su pojeli knjižicu. Oni nose poruku ukora saveznom izabranom narodu koji se nalazi u procesu da bude izbljuvan iz usta Gospodnjih. Drugi put kada Isus upućuje na povijest koju su proroci i pravednici željeli vidjeti zabilježen je kod Luke.

I ti, Kafarnaume, koji si uzdignut do neba, bit ćeš strovaljen u pakao. Tko vas sluša, mene sluša; i tko vas prezire, mene prezire; a tko mene prezire, prezire onoga koji me posla. I vratiše se sedamdesetorica s radošću govoreći: Gospodine, i zlodusi nam se pokoravaju u tvoje ime. A on im reče: Gledao sam Sotonu kako poput munje pada s neba. Evo, dajem vam vlast da gazite po zmijama i štipavcima, i nad svom silom neprijateljevom; i ništa vam neće nipošto nauditi. Ali tomu se ne radujte, što vam se duhovi pokoravaju; nego se radije radujte što su vaša imena zapisana na nebesima. U taj se čas Isus obradova u duhu i reče: Zahvaljujem ti, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razboritih, a objavio malenima; da, Oče, jer je tako bilo milo u tvojim očima. Sve mi je predao moj Otac; i nitko ne zna tko je Sin doli Otac; i tko je Otac doli Sin i onaj komu ga Sin hoće objaviti. I okrenuvši se svojim učenicima, reče nasamo: Blažene su oči koje vide što vi vidite. Jer kažem vam da su mnogi proroci i kraljevi željeli vidjeti što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti što vi čujete, i nisu čuli. Luka 10:15–24.

Ponovno, kontekst blagoslova povezanoga s onima koji imaju prednost vidjeti ono što su pravednici željeli vidjeti odnosi se na saveznički izabrani narod koji se zaobilazi i koji nije voljan „čuti“. Sestra White poziva se na Kristovu osudu Kafarnauma, koji je simbol odbacivanja velike svjetlosti, te je naglasila adventizam stavljaajući ukor protiv adventizma u [zagrade.]

„Među onima koji se izjašnjavaju kao djeca Božja, kako se malo strpljivosti očitovalo, koliko je gorkih riječi izgovoreno, koliko je osude izrečeno protiv onih koji nisu naše vjere. Mnogi su na one koji pripadaju drugim crkvama gledali kao na velike grešnike, premda ih Gospodin ne smatra takvima. Oni koji tako gledaju na članove drugih crkava trebaju se poniziti pod moćnom rukom Božjom. Oni koje osuđuju možda su imali vrlo malo svjetla, malo prilika i prednosti. Da su imali svjetlo koje su imali mnogi članovi naših crkava, možda bi napredovali mnogo brže i bolje predstavili svoju vjeru svijetu. O onima koji se hvale svojim svjetlom, a ipak ne hode u njemu, Krist kaže: ‘Ali ja vam kažem: Tiru i Sidonu bit će lakše u dan suda nego vama. A ti, Kafarnaume [adventisti sedmoga dana, koji su imali veliku svjetlost], koji si uzdignut do neba [po pitanju prednosti], bit ćeš strovaljen u pakao; jer da su se u Sodomi dogodila silna djela koja su se dogodila u tebi, ostala bi do današnjega dana. Ali ja vam kažem da će zemlji sedomskoj biti lakše u dan suda nego tebi.’ U ono vrijeme Isus progovori i reče: ‘Hvalim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razumnih [po njihovoj vlastitoj procjeni], a objavio malenima.’”

„A sada, jer ste učinili sva ta djela, govori Jahve, i ja sam vam govorio, ustajući rano i govoreći, ali vi niste slušali; i ja sam vas zvao, ali vi niste odgovarali; zato ću učiniti ovom

domu, koji se zove mojim imenom, u koji se uzdate, i mjestu koje sam dao vama i vašim očevima, kao što sam učinio Šilu. I odbacit ću vas ispred svojega lica, kao što sam odbacio svu vašu braću, čak sav sjemenik Efrajimov.“ Review and Herald, August 1, 1893.

„Silna djela“ koja su bila učinjena u adventizmu bila su djela koja su pravednici i proroci željeli vidjeti i čuti. Ta su silna djela bila prikazana u povijesti 1843. i 1844. godine, kada je bila naviještena vijest Ponoćnoga pokliča. Adventizam je odbacio svoju povijest, a osobito povijest 1843. i 1844. godine. Povijest koja započinje i završava razočaranjem, a ujedno i povijest koja ih je trebala voditi u obnovljenu zemlju.

„Iza njih je na početku staze bilo postavljeno blistavo svjetlo, za koje mi je anđeo rekao da je ‘ponoćni poklik’. To je svjetlo obasjavalo čitavu stazu i davalo svjetlo njihovim nogama, da ne bi posrnuli.

„Ako su držali svoje oči uprte u Isusa, koji je bio upravo pred njima, vodeći ih u grad, bili su sigurni. No uskoro su se neki umorili te rekli da je grad veoma daleko i da su očekivali da će već prije ući u njega. Tada bi ih Isus ohrabrio podižući svoju slavu desnicu, i iz njegove je ruke dolazila svjetlost koja se vijorila nad adventnim zborom, te su klicali: ‘Aleluja!’ Drugi su nepromišljeno niječući svjetlost iza sebe govorili da ih nije Bog bio doveo tako daleko. Svjetlost iza njih ugasila se, ostavivši njihova stopala u potpunoj tami, i oni su posrnuli, izgubili iz vida cilj i Isusa, te pali sa staze dolje u mračni i opaki svijet ispod.“ Early Writings, 15.

Ono što Lav iz Judina plemena sada otpećuću jest povijest 1843. i 1844. godine. „Sedam gromova“ predstavljaju razdoblje od 1840. do 1844., ali to razdoblje sadrži vrlo osobitu povijest koja je bila predočavana od samoga početka povijesti saveza. Svaki od reformnih pokreta teče usporedno s ostalima, posjedujući ista obilježja. Kad bi se razlikovali jedan od drugoga, Sotona bi za svaki reformni pokret stvorio drukčiji plan napada, ali on to nikada ne čini.

„No Sotona nije mirovao. Sada je pokušao ono što je pokušavao u svakom drugom reformski usmjerenom pokretu — prevariti i uništiti narod podmećući mu krivotvorinu umjesto istinskoga djela. Kao što su u prvom stoljeću kršćanske crkve postojali lažni Kristi, tako su se u šesnaestom stoljeću pojavili lažni proroci.“ The Great Controversy, 186.

Bitna poanta ovoga odlomka, u smislu sveukupne poruke koju iznosimo, jest da je adventizam, kada je prestao nositi plašt protestantizma te mu je on u potpunosti bio oduzet 11. rujna 2001., i dalje ustrajao na tome da je on pokret ostatka koji objavljuje glasni poklič trećega anđela. Ipak, on je krivotvorina. Ako ne prepoznajete koji pokret sada nosi rog protestantizma, gotovo je nemoguće razumjeti usporedbu između dvaju rogova u Sjedinjenim Američkim Državama.

Povijest 1843. i 1844. godine prikazana je u svakom reformnom pokretu, i sada ćemo uporabiti početak drevnoga Izraela kao Božjega izabranog naroda i završetak Izraela kao Božjega izabranog naroda kako bismo prikazali isto to u suvremenom Izraelu, s naglaskom na 1843. i 1844. godinu, kako su one predstavljene u svakoj od linija reformnih pokreta.

Mojsije je prorokovao da će Gospod podignuti proroka poput njega samoga, a taj je prorok bio Isus. Luka u Djelima apostolskim potvrđuje da je Isus ispunio Mojsijevo proroštvo.

Gospodin, Bog tvoj, podignut će ti Proroka između tebe, od tvoje braće, kao što sam ja; njega slušajte. Ponovljeni zakon 18,15.

Isus je prorok kojega trebamo slušati.

Doista, Mojsije reče ocima: Proroka će vam podići Gospodin, Bog vaš, između vaše braće, kao mene; njega slušajte u svemu što vam god rekne. I dogodit će se da će se svaka duša koja ne posluša toga Proroka istrijebiti iz naroda. Da, i svi proroci od Samuela i oni koji su slijedili za njim, koliko ih je god govorilo, također su navijestili ove dane. Vi ste sinovi proroka i Saveza koji Bog sklopi s ocima našim govoreći Abrahamu: I u tvom potomstvu blagosloviti svi narodi zemlje. Vama je najprije Bog, podigavši svojega Sina Isusa, njega poslao da vas blagoslovi odvrćajući svakoga od vas od njegovih bezakonja. Djela 3,22–26.

Reformna linija Krista započinje u vremenu svršetka, kao što to čine sve reformne linije. „Vrijeme svršetka” u Kristove dane bilo je Njegovo rođenje. Pismo pokazuje da je pri Njegovu rođenju došlo do povećanja znanja, u skladu s definicijom „vremena svršetka” u knjizi proroka Daniela. Bilo da su to bili pastiri, mudraci s istoka, gnjevni Herod ili Ana i Šimun u hramu, pri Njegovu rođenju došlo do povećanja znanja. U tom je trenutku vodstvo židovske crkve bilo zaobiđeno. Razvod je bio progresivan, ali je započeo njihovim odbacivanjem poruke koja je bila otpečaćena u vrijeme svršetka.

„Ljudi to ne znaju, ali vijest ispunja nebo radošću. Sveta bića iz svijeta svjetlosti, s dubljim i nježnijim zanimanjem, privučena su zemlji. Cijeli je svijet svjetliji zbog Njegove prisutnosti. Nad betlehemskim brežuljcima okupljeno je bezbrojno mnoštvo anđela. Oni čekaju znak da svijetu objave radosnu vijest. Da su vođe u Izraelu bile vjerne svojem povjerenju, mogle su sudjelovati u radosti naviještanja Isusova rođenja. Ali sada su zaobiđene.” The Desire of Ages, 47.

Vodstvo adventizma bilo je zaobiđeno 1989. godine kada se ispunio Daniel 11, redak 40. „Vrijeme svršetka” u povijesti Mojsija, koji je predoznačavao Isusa, bilo je njegovo rođenje, kada su njegova obitelj, a potom i faraonova kći, primile povećanje spoznaje o malom Mojsiju. Njegovo ime, naravno, znači „spašen iz vode”, a Isus znači „Jehova spašava”.

Nakon „vremena svršetka” sve reformske linije pokazuju točku u kojoj se znanje koje je umnoženo u toj posebnoj povijesti formalizira u poruku koja se može uzdignuti kao svjedočanstvo naraštaju koji će se smatrati odgovornim za svjetlo koje je bilo otpečaćeno u vrijeme svršetka.

Ivan Krstitelj formalizirao je Kristovu poruku, a Mojsijeva je poruka bila formalizirana u njegovoj četrdesetoj godini, kada je pokušao izbaviti Izrael iz Egipta vlastitom snagom. Poruka o izbavljenju iz Egipta sada je bila u javnom zapisu.

Četrdeset godina kasnije Mojsijeva je poruka bila osnažena kod gorućega grma te je bila popraćena dvama znakovima Božanske naravi, prikazanima štapom koji se pretvorio u zmiju i gubavom rukom koju je Mojsije izvukao iz svojih njedara. Isusova je poruka bila osnažena na Njegovu

krštenju, koje je bilo popraćeno dvama znakovima božanske naravi: glasom Očevim i Duhom Svetim. Sljedeći putokaz u objema povijestima predstavlja prvo razočaranje, vrijeme odgode, dolazak drugoga anđela ili 1843.

Razočaranje u Mojsijevoj liniji bilo je predloženo njegovom ženom kada je anđeo sišao da usmrti Mojsija zato što nije obrezao svoga sina. U strahu je Sipora sama izvršila taj obred nad njihovim sinom. Mojsije je zaboravio obrezati svoga sina! Sam znak Saveza koji je bio dan Abrahamu Mojsije je zaboravio. Otac Abraham iznio je proročanstvo o sužanjstvu Hebreja i njihovu izbjavljenju u Egiptu i iz Egipta, a njegovo se proročanstvo imalo osobito ispuniti preko Mojsija, no Mojsije je zaboravio obrezati svoga sina. U tom je trenutku Mojsije poslao Siporu natrag da ostane sa svojim ocem sve do nakon izbjavljenja. Ona je ostala u Midjanu dok Mojsije nije poveo sinove Izraelove kroz vodu Crvenoga mora, za koju nas apostol Pavao izvješćuje da predložuje krštenje, upravo onaj obred koji je zamijenio obrezanje. Nemojte propustiti tu poantu. Dolazak putokaza koji predstavlja drugoga anđela u Mojsijevoj povijesti, putokaza koji proizvodi prvo razočaranje u toj povijesti, bio je odbacivanje temeljnoga pravila Abrahamova savezničkog odnosa s Bogom.

Prvo razočaranje u Kristovoj lozi bila je Lazarova smrt, za koju su Marta i Marija bile sigurne da se ne bi dogodila da Isus nije oklijevao sve dok Lazar već nije bio mrtav četiri dana. Razočaranje zbog toga što je Isus dopustio da njegov bliski prijatelj Lazar umre i trune u grobu bilo je golemo, ne samo za dvije sestre nego i za učenike. Ipak, Lazarovo uskrsnuće postalo je pečat cjelokupne Kristove službe.

„Odgađajući svoj dolazak k Lazaru, Krist je imao cilj milosrđa prema onima koji Ga nisu primili. Zadržao se kako bi, uskrsnuvši Lazara od mrtvih, svom tvrdokornom, nevjernom narodu dao još jedan dokaz da je On doista ‘uskrsnuće i život’. Nerado je odustajao od svake nade za narod, siromašne, zalutale ovce doma Izraelova. Srce Mu se slamalo zbog njihova nepokajanja. U svojem milosrđu naumio im je dati još jedan dokaz da je On Obnovitelj, Onaj koji jedini može iznijeti na vidjelo život i besmrtnost. To je trebao biti dokaz koji svećenici ne bi mogli pogrešno protumačiti. To je bio razlog Njegova odgađanja odlaska u Betaniju. To vrhunsko čudo, Lazarovo uskrsnuće, trebalo je staviti Božji pečat na Njegovo djelo i na Njegovu tvrdnju o božanstvu.” Čežnja vjekova, 529.

Zapečaćenje Božjih sto četrdeset i četiri tisuće prikazano je u povijesti 1843. i 1844. godine, jer nam je rečeno da je upravo Lazar vodio Krista u Jeruzalem pri slavodobitnom ulasku. Povijest slavodobitnog ulaska jest povijest kojom se sestra White služi kako bi predložila Ponoćni poklik 1843. i 1844. godine. Posrijedi je bio nesporazum glede Kristove vlasti da Božjom stvaralačkom silom uskrisuje mrtve. Marija i Elizabeta priznale su da znaju kako Isus ima vlast uskrisnuti Lazara o posljednjoj trubi, ali nisu mogle uvidjeti da On doista ima vlast uskrisiti ga tada i ondje. Poricale su upravo onu istinu koju je On došao pokazati pri svojem krštenju i smrti, početku i završetku svoje osobne troipolgodisnje službe. Nisu mogle vidjeti sve dok kamen nije bio uklonjen s groba, kao što će Njegova ruka kasnije biti uklonjena s pogreške u nekim brojkama na karti iz 1843. godine.

Mojsije je, nakon što je Ciporu udaljio od nadolazeće borbe s faraonom, susreo svojega starijeg brata Arona, te su dvojica glasnika posla u Egipat predstavljajući poruku drugoga anđela. Prije

nego što su ikakva zla bila puštena na Egipat, Mojsije je upozorio faraona da će, ako ne pusti Izraela, Božjega prvorodenca, da iziđe i iskaže štovanje, Bog pogubiti egipatskoga prvorodenca.

I Gospodin reče Mojsiju: Kad pođeš da se vratiš u Egipat, pazi da pred faraonom učiniš sva ona čudesa koja sam ti stavio u ruku; ali ja ću otvrdnuti srce njegovo, te neće pustiti narod. I reci faraonu: Ovako govori Gospodin: Izrael je sin moj, moj prvorodenac. I kažem ti: Pusti sina mojega da mi služi; a ako ga odbiješ pustiti, evo, ja ću usmrtiti sina tvoga, prvorodenca tvoga. Izlazak 4:21–23.

Ponoćni poklič bio je proročanstvo koje će se ispuniti u budućnosti.

„Prigodom izbavljenja Izraela iz Egipta ponovno je bila zapovjeđena posveta prvorodenaca. Dok su sinovi Izraelovi bili u ropstvu Egipćanima, Gospodin je uputio Mojsija da ode k faraonu, kralju egipatskom, i kaže: ‘Ovako govori Gospodin: Izrael je Moj sin, Moj prvenac; i kažem ti: Pusti Moga sina da ide, da Mi služi; a ako ga odbiješ pustiti, evo, Ja ću ubiti tvoga sina, tvoga prvenca.’ Izlazak 4,22.23.“

„Mojsije je prenio svoju poruku; ali odgovor ohologa kralja bio je: ‘Tko je Jahve da poslušam glas njegov i pustim Izraela? Ne poznajem Jahvu, niti ću pustiti Izraela.’ Izlazak 5,2. Gospodin je djelovao za svoj narod znakovima i čudesima, šaljući strašne sudove na faraona. Naposljetku je anđelu zatorniku bilo zapovjeđeno da pobije prvorodence ljudi i stoke među Egipćanima. Da bi Izraelci bili pošteđeni, bilo im je naloženo da na dovratnike stave krv zaklanoga janjeta. Svaka je kuća morala biti obilježena, kako bi anđeo, kada dođe izvršiti svoju smrtonosnu zadaću, mimoišao domove Izraelaca.” Čeznja vjekova, 51.

Poruka Ponoćnog poklika upućena faraonu označavala je smrt prvorodenca kao odgovor na faraonovu pobunu. Nakon što je poruka ušla u zapis, pošasti, koje predstavljaju silu Ponoćnog poklika u ljeto 1844., bile su puštene na Egipat. Poruka Ponoćnog poklika preplavila je zemlju poput plimnog vala u ljeto 1844. Pošasti su preplavile Egipat, a kada je stigla obećana smrt prvorodenca, u ponoć se diljem Egipta čuo krik.

I Mojsije reče: Ovako govori Gospodin: Oko ponoći proći ću posred Egipta. I pomrijet će svi prvorodenci u zemlji egipatskoj, od prvorodenca faraonova koji sjedi na njegovu prijestolju pa do prvorodenca sluškinje koja je za žrvnjem, i sva prvorodena od stoke. I podignut će se velika vika po svoj zemlji egipatskoj, kakve nije bilo niti će je više ikada biti. Izlazak 11,4–6.

Kristov slavodobitni ulazak u Jeruzalem vodio je prema križu na Kalvariji, a Kristovi učenici i njegovi drugi sljedbenici doživjeli su Veliko razočaranje.

„Naše razočaranje nije bilo tako veliko kao razočaranje učenikâ. Kad je Sin čovječji trijumfalno ujahao u Jeruzalem, oni su očekivali da će biti okrunjen za kralja. Narod je pristizao iz svega okolnog kraja i vikao: ‘Hosana Sinu Davidovu!’ A kad su svećenici i starješine molili Isusa da utiša mnoštvo, On je izjavio da bi, kad bi oni ušutjeli, čak i kamenje povikalo, jer se proročanstvo mora ispuniti. Ipak, za nekoliko dana ti su isti učenici vidjeli svojega ljubljenog Učitelja, za kojega su vjerovali da će vladati na Davidovu prijestolju, kako razapet visi na okrutnom križu iznad podrugljivih, porugljivih farizeja. Njihove visoke nade bile su iznevjerene, a tama smrti sklopila se oko njih.” Testimonies, volume 1, 57, 58.

Veliko razočaranje učenika i milerita također je prikazano time što su Hebreji bili stiješnjeni između faraonove vojske i Crvenoga mora.

„Na nas svijetli nakupljena svjetlost prošlih vjekova. Zapis o zaboravnosti Izraela sačuvan je radi našega prosvjetljenja. U ovom je dobu Bog pružio svoju ruku da sabere k sebi narod iz svakoga naroda, plemena i jezika. U adventnom je pokretu djelovao za svoju baštinu, kao što je djelovao za Izraelce vodeći ih iz Egipta. U velikom razočaranju 1844. vjera njegova naroda bila je kušana kao što je bila kušana vjera Hebreja kod Crvenoga mora.” Testimonies, sv. 8, 115, 116.

Važno je uvidjeti da je, kada je Krist ušao u Jeruzalem, nadahnuće toga časa proizvelo izliv hvale, koji su farizeji nastojali ušutkati. Središte zbora hvale bilo je upućivanje na Isusa kao Sina Davidova, upravo onaj simbol kojim je Krist označio završetak svojih usmenih rasprava s cjepidlakavim Židovima. Židove je najviše razdraživalo to što su, nazivajući Isusa Sinom Davidovim, po nužnom zaključku upućivali na trijumfalni ulazak kralja Davida u Jeruzalem.

U povijesti Davidova djela prenošenja Kovčega u Jeruzalem, osnaženje poruke bilo je predstavljeno Davidovim osnaženjem.

I David je sve više napredovao i postajao velik, i Gospodin Bog nad vojskama bijaše s njim. 2 Samuelova 5,10.

Nakon toga David odluči donijeti Kovčeg u Jeruzalem. U donošenju Kovčega u grad Davidov trebalo je doći do razočaranja, kao u svakoj reformskoj liniji. Uza, čije ime znači snaga, premda je vrlo dobro znao da nije ovlašten dotaknuti Kovčeg, ipak je to učinio. Upravo ono pitanje koje je Kovčeg uopće odvelo u sužanjstvo bilo je neposlušnost prema Gospodnjoj objavljenoj volji i drska preuzetnost u pogledu sile povezane s Kovčegom Božjim. Ipak, Uza, snažan Davidov čovjek, bio je neposlušan, baš kao što je Mojsije bio neposlušan zapovijedi o obrezanju. Uza bi pogođen smrću, a Kovčeg se zadrža izvan Jeruzalema dok David nije razumio da su oni koji su bdjeli nad mjestom gdje je Kovčeg ostao nakon Uzine smrti bili blagoslovljeni. Tada David ponovno krene da donese Kovčeg u Jeruzalem. Dok je David plešući ulazio u Jeruzalem, njegova žena vidje njegovu golotinju i silno se razočara.

Tri linije reformnih pokreta koje se sve odnose na 1843. i 1844., vremensko razdoblje koje su pravedni ljudi i proroci željeli vidjeti i čuti. Obilježja dolaska drugoga anđela, koja tako označuju vrijeme zastoja i razočaranja, sve je lako uočiti. Dublje istine otkrivaju da razočaranje nije bilo tek nesporazum sa strane Mojsija, ili Uze, ili Marte i Marije, nego razočaranje koje je bilo povezano s odbacivanjem temeljnoga načela povezanoga sa samom poviješću u kojoj se razočaranje ostvarilo. Za Mojsija to je bio znak obrezanja, za Uzu to je bila drskost u pogledu Božjih zapovijedi o Kovčegu, a za Martu i Mariju to je bio nedostatak vjere u Kristovu stvaralačku silu da uskrsava.

Kod Mojsija sama središnja tema njegove službe bila je uspostavljanje saveznoga odnosa s izabranim narodom, a Mojsije je zaboravio znak toga saveza. Kod Uze bilo je riječ o samome načelu svetosti Božjega zakona, koje je bilo utjelovljeno u kovčegu. Kod Marte i Marije to je bilo samo središte Kristove službe, koja je započela Njegovim krštenjem, a završila Njegovom smrću,

pokopom i uskrsnućem, kako je bilo predodređeno na početku Njegove službe. Prvo razočaranje 1843. godine nastalo je zbog pogreške u nekim brojkama na karti koja je bila ispunjenje Habakukova proročanstva. Ta je pogreška uključivala temeljno načelo Millerova pokreta — načelo dan za godinu.

„sedam gromova” predstavlja adventni pokret od 1840. do 1844., ali unutar toga pokreta nalazi se povijest od 1843. do 1844., koja započinje i završava razočaranjem, stavljajući tako pečat Alfe i Omege na tu povijest. A ta je povijest upravo ona povijest na koju Isus i Ellen White ukazuju kao na svetu povijest koju su pravedni oduvijek čeznuli vidjeti.

Te četiri crte; Mojsije, David, Krist i mileriti uče da će, kada se prispodoba o deset djevica ponovi na svršetku svijeta, doći do osnaženja ne druge, nego poruke trećega anđela, nakon čega slijedi razočaranje koje započinje vrijeme odgode.

Kada je prvi anđeo sišao 11. kolovoza 1840., potvrdio je temeljno proročko pravilo milerita, a njihovo prvo razočaranje bilo bi posebno povezano s tim pravilom. Kada su to razočaranje i vrijeme odgode završili u Ponoćnom pokliku, ta bi poruka također bila povezana s načelom dan za godinu, kao i utvrđenje da će Krist doći 22. listopada 1844. Sva četiri putokaza od 1840. do 1844. bila su povezana s načelom dan za godinu.

Židovima je bilo povjereno čuvanje Božjega zakona, a pitanje koje je predstavljeno u Mojsijevoj lozi jest Božji zakon i uredbe. U Davidovoj povijesti to je ponovno bio Božji zakon. U Kristovoj povijesti to je bio Božji zakon, jer bez prolijevanja krvi nema oprostjenja grijeha koji je grešniku otkriven Božjim zakonom. No adventizmu je bilo povjereno čuvanje ne samo Božjega zakona nego i proročke Riječi.

Stoga je tema u slijedu mileritske povijesti Božja proročka pravila. Na svršetku adventizma ponovno će se raditi o pravilima proročkog tumačenja, ali se od 1844. proročko vrijeme više ne smije primjenjivati. Pravila na svršetku počivaju na Alfi i Omezi, koje prikazuju svršetak od početka.

Kada je osmanska prevlast prestala kao ispunjenje drugoga jao, predstavljajući proročku aktivnost islama, bilo je ispunjeno proročanstvo iz Otkrivenja 9,15 o tristo devedeset i jednoj godini i petnaest dana, te je potvrđeno „načelo dan za godinu”, koje je samo srce Millerova djela.

Kada je islam udario 11. rujna 2001., ispunilo se ostvarenje dolaska trećega jao iz Otkrivenja 8:13, te je potvrđeno načelo koje je bilo samo srce djela Future for America; to načelo, jednostavno rečeno, jest ponavljanje povijesti. Proročanstvo o trubi jao koja predstavlja islam bilo je potvrđeno kada su se ispunili i anđeo iz desetoga poglavlja Otkrivenja 1840. godine i anđeo iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja 2001. godine. Povijest se ponovila. Ono što bi se potom očekivalo jest razočaranje.

Razočaranje bi uvelo vrijeme zadržavanja. Razočaranje bi obeshrabilo i raspršilo one koji su bili uključeni u djelo. Razočaranje bi se ostvarilo zanemarivanjem temeljnoga zakona proročanstva, zapravo temeljnoga pravila proročanstva uspostavljenoga na početku adventizma. Osnaženje od 11. rujna 2001. bilo je povezano s islamom, a razočaranje od 18. srpnja 2020. odnosilo se na islam.

Obaviješteni smo da je ono što je Samuelu Snowu i drugima nakon toga omogućilo prepoznati datum 22. listopada 1844. bilo to što je Gospodin povukao svoju ruku s pogreške u nekim od izračuna na karti iz 1843. Tada su Snow i mileriti uvidjeli da su isti dokazi koji su ih naveli da predvide godinu 1843. za ispunjenje proročanstva o dvije tisuće i tristo godina tada bili prepoznati kao upravo oni isti dokazi koji su im omogućili odrediti 22. listopada 1844.

„Isus i sva nebeska vojska gledali su sa sućuti i ljubavlju na one koji su sa slatkim očekivanjem čeznuli da vide Onoga koga su njihove duše ljubile. Anđeli su lebdjeli oko njih da ih podupru u času njihove kušnje. Oni koji su zanemarili primiti nebesku vijest bili su ostavljeni u tami, i Božji se gnjev raspalio protiv njih, jer nisu htjeli primiti svjetlo koje im je On poslao s neba. Ti vjerni, razočarani ljudi, koji nisu mogli razumjeti zašto njihov Gospodin nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovno su bili upućeni na svoje Biblije da istražuju proročka razdoblja. Ruka Gospodnja bila je uklonjena s brojki, i pogreška je bila objašnjena. Vidjeli su da proročka razdoblja sežu do 1844., te da isti dokazi koje su iznosili kako bi pokazali da su proročka razdoblja završila 1843., dokazuju da će završiti 1844. Svjetlo iz Božje Riječi obasjalo je njihov položaj, i otkrili su vrijeme odgode — ‘Ako vizija i oklijeva, čekaj je.’ U svojoj ljubavi prema neposrednom Kristovu dolasku previdjeli su odgađanje viđenja, koje je trebalo očitovati one koji doista čekaju. Ponovno su imali vremensku odrednicu. Ipak, vidjela sam da se mnogi od njih nisu mogli uzdići iznad svojega teškog razočaranja kako bi imali onaj stupanj revnosti i snage koji je obilježio njihovu vjeru 1843.” Rani spisi, 236, 237.

Trebali bismo očekivati da će dokazi koji su doveli do predviđanja da će islam napasti Sjedinjene Američke Države 18. srpnja 2020. potvrditi da je, pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, islam sud koji se izvršava nad Sjedinjenim Američkim Državama, pri čemu element vremena više nije povezan s tim događajem.

Četiri glavne razdjelnice u povijesti od 1840. do 1844. godine. Svaka je razdjelnica povezana s primjenom Millerova osnovnog pravila — načela dan za godinu.

Četiri glavne razdjelnice u povijesti od 2001. godine pa sve do nedjeljnoga zakona. Dana 11. rujna 2001. bio je islam. Neuspjelo predviđanje od 18. srpnja 2020. odnosilo se na islam. Svaka je razdjelnica povezana s primjenom primarnoga pravila službe Future for America — ponavljanjem povijesti. „Sedam gromova“ predstavljaju buduće događaje koji će biti razotkriveni svojim redom. Prva od četiriju razdjelnica bio je 11. rujna 2001., koji je označio napad islama na Sjedinjene Države kao ispunjenje trećega jaoa. Posljednja razdjelnica, koja u našoj povijesti predstavlja nedjeljni zakon, mora biti povezana s islamom, jer Alfa i Omega uvijek prikazuje svršetak od početka, a Alfa i Omega jest Onaj koji je zapečatio „sedam gromova“ upravo za ovu povijest. Islam će napasti Sjedinjene Države u vrijeme nedjeljnoga zakona.

Ovo je jedan od triju glavnih elemenata otvaranja pečata sa sedam gromova koji se sada razotkriva. Jednom kada je Mojsije objavio poruku koja je u njegovoj povijesnoj liniji predoznavačala Ponoćni poklik, završni su se pokreti odvijali brzo. Deset nadnaravnih, razarajućih pošasti, sve dok se nije ispunilo proročanstvo o prvorodencu, stvarajući poklik u ponoć u Egiptu. Jednom kada je Krist ušao u Jeruzalem, započeli su brzi koraci prema križu. Kada je poruka bila objavljena, više nije bilo povratka. Od tabor-skupa u Exeteru 12. kolovoza 1844., manje od dva mjeseca kasnije,

predviđanje se ispunilo.

I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, kakva je to poslovica što je imate u zemlji Izraelovoj, govoreći: Dani se oduljuju i svako viđenje propada? Zato im reci: Ovako veli Gospodin Bog: Učinit ću da prestane ta poslovica, i neće je više upotrebljavati kao poslovicu u Izraelu; nego im reci: Blizu su dani i ispunjenje svakoga viđenja. Jer više neće biti nikakva isprazna viđenja ni laskava gatanja usred doma Izraelova. Jer ja sam Gospodin: govorit ću, i riječ koju izrekнем izvršit će se; neće se više odgađati; jer u vaše dane, dome odmetnički, izreći ću riječ i izvršiti je, govori Gospodin Bog. I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, oni iz doma Izraelova govore: Viđenje koje on vidi odnosi se na mnoge dane koji će doći, i on prorokuje o vremenima koja su daleko. Zato im reci: Ovako veli Gospodin Bog: Nijedna se moja riječ više neće odgađati, nego će se izvršiti riječ koju sam izrekao, govori Gospodin Bog. Ezekiel 12:21–28.